

Údolí ticha

RADKA ZADINOVÁ

Údolí ticha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová

Údolí ticha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Údolí ticha

RADKA ZADINOVÁ

RADKA ZADINOVÁ

Údolí ticha

CPress
Brno
2019

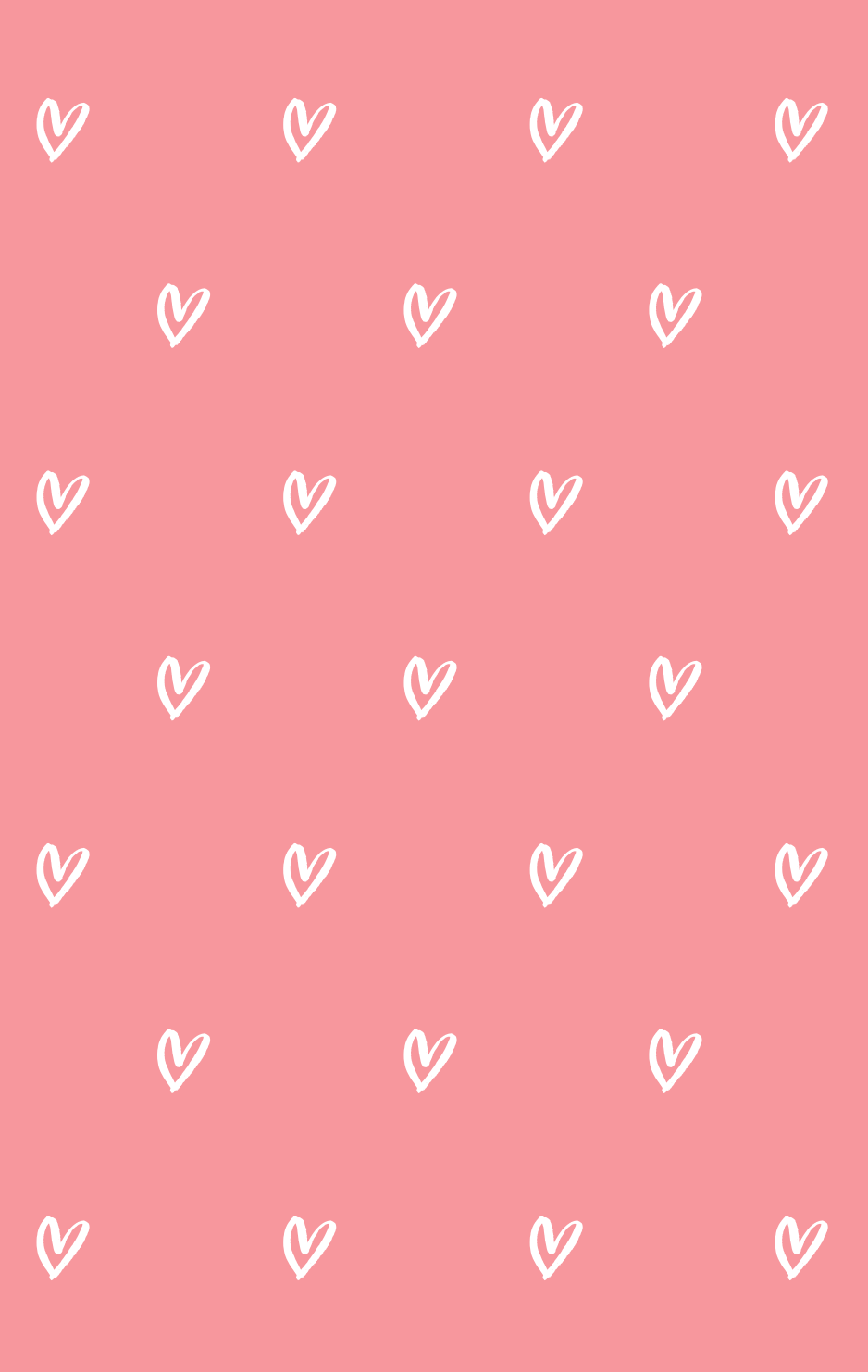
Nečekané dary

*Co člověk nečeká, jsou bolesti,
a přece pořád věří na štěstí,
co člověk nečeká, jsou rána plná závratí,
kdy náruč máme prázdnou
a slova trochu vážnou...*

*Co člověk nečeká, je maska,
kterou si na tvář každé ráno dáme,
a pak sami sebe potkáváme
v tom bludišti jménem svět,
kde city začínají zvolna rezivět...*

*Co člověk nečeká, je láska,
která nás spoutá do okovů z pěny,
co člověk nečeká, jsou změny
A možná proto všechno tolik bolí,
když lásku směňujeme
za cokoli...*

*Co člověk nečeká, je naděje,
která se kdesi v nitru lehce zachvěje,
která nás vede slepé stále dál,
a tam někde možná najdeme,
co nikdo nečekal...*

Část první

Co ještě zbývá?

Když se loučíme s někým, koho nejspíš už neuvidíme, je to pocit tak trochu jako bychom umírali. A každá taková smrt samozřejmě bolí. Něco v nás umírá, znovu a znovu, a my tomu nemůžeme zabránit, ať už se nám to líbí, nebo ne.

V šestnácti je svět kolem nás většinou ustálený. Nic moc se nemění. Proto každá změna, která přijde, člověka tolik zaskočí. A možná to potom bolí o to víc. Protože jsme to prostě nečekali.

Jsme zvyklí na něco, co udává tempo našemu životu. Rodina, škola, místo, kde žijeme. Jsme zvyklí na to, co každé ráno, den co den, vidíme. Čím žijeme. A každá nepatrná událost, která ten koloběh naruší, nás vyvede z rovnováhy. Zem se nám pod nohama zachvěje, dech se nám vzpříčí v hrdle, víme, že se něco děje, ale nerozumíme tomu – a máme strach. Z ničeho určitého, a přece nás svírá tak pevně, až se nemůžeme nadechnout.

Chci být pořád ta obyčejná, bezstarostná holka, jakou jsem byla ještě poměrně nedávno. Ale vím, že už taková nikdy nebudu. Čas se vrátit nedá. Nedá se změnit to, co už se stalo. A nezáleží na tom, jak moc usilovně po tom toužíme.

Jak moc si to přejeme každé ráno předtím, než otevřeme oči.

Nejspíš mě mělo napadnout, že se s mámou něco děje, ale nenapadlo. V šestnácti vás takové věci prostě nenapadají. Myslíte víc na sebe než na jiné. A tak to asi má i být. Jen osud na to někdy nebere ohled.

Pořád si říkám, že kdybych si věci kolem sebe víc všímala, třeba by se to nakonec nestalo. Ale i když si snažím namluvit, že bych to mohla změnit, vím, že ve skutečnosti by se nezměnilo vůbec nic. Dopadlo by to stejně a stejně by to i bolelo. Asi je lepší, že jsem si hodně dlouho neuvědomila, že je něco jinak. Že bych se měla začít bát...

Viktor ji zaujal hned, jak se ve škole objevil. Ten první školní týden přinesl změny v mnoha směrech. Tehdy samozřejmě netušila, jak se jmenuje. Nevěděla ani o jeho přítomnosti v šatnách, možná proto o něj doslova zakopla. Vylétla ze šaten a v uších jí drnčelo zvonění. Spěchala do třídy, aby nepřišla pozdě. On také pospíchal.

Na rozdíl od ní však mířil na opačnou stranu – k ředitelně. To v tu chvíli samozřejmě nevěděla.

Vběhla mu do náruče, až to kříslo. Jejich hlavy o sebe zaduněly, takže se jí zatmělo před očima, a on na tom nejspíš byl dost podobně. Zrovna se pro něco shýbl, protože

jinak byl o dost vyšší než ona a hlavou by mu drcla maximálně někam do svalnaté hrudi. Chtěla mu začít nadávat, ale sotva se na něj podívala, všechna slova jí na rtech odumřela. Měl zřejmě stejný problém, protože na ni zíral s otevřenou pusou a nic neříkal.

Ani jeden z nich si nevšiml, že ohlušující zvonění dávno ustalo a na chodbách panuje až přízračné ticho. Jen na sebe zírali.

Patřil ke klukům, které prostě nejde přehlédnout. Vysoký, svalnatý (nejspíš fotbalista, napadlo ji), s neuspořádanou kšticí, která mu neposlušně padala do očí. Jeho vlasy měly barvu zrajícího obilí a dosahovaly mu až na ramena.

Nedělala si iluze, že by ho zaujala zrovna ona.

Tak obyčejná. Tak nezajímavá.

S chlapeckou postavou a rozčuchaným účesem.

Jako obvykle na sobě měla džíny a tílko, a na něm flanelovou modročerně kostkovanou košili, svou oblíbenou.

Sklopila hlavu a ofina skryla zrádný ruměnec na její tváři. Nebo v to alespoň doufala. Ale on k ní přistoupil a jemně jí nadzvedl bradu ukazováčkem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše a díval se jí do očí tak naléhavě, že se jí zničehonic roztrásla kolena.

„Já jo,“ hlesla. „A ty?“

Usmál se. A ten úsměv Erice prostě ukradl srdce.

Ted' stála před zrcadlem a zvažovala svoje možnosti. Vzpomínala na tu chvíli, kdy tam stáli, ticho je obklopovalo jako mlčenlivý svědek jejich nečekaného setkání

a přestalo jim záležet na tom, že by oba měli být někde úplně jinde.

Dívala se na svůj odraz a kriticky zaznamenávala nedostatky, které se naučila přehlížet. Vlasy jí dosahovaly sotva k bradě, v krátkém rozcuchaném mikádu jí poletovaly kolem hlavy. Ofina jí padala přes levé oko a měla stejnou délku jako zbytek účesu. Na pravé straně si vlasy obvykle zastrkávala za ucho. Měla je špinavě hnědé, vyšisované od slunce do neurčitého odstínu. Vypadala jako neposlušný skřítek a její oči jako by to dokazovaly, už jen tím, jak nezbedně jí v nich jiskřilo. Ale někdy, někdy jí zrcadlo vracelo odraz křehké dívky, která má strach.

Strach z toho, že nikdy nepozná, co je to láska.

Denně viděla, jak by měla vypadat. Stačilo se podívat na její rodiče. Na kamarádky, které měly víc štěstí než ona. Na spolužačky. Ale i když po ní toužila, ta tolik očekávaná láska zkrátka nepřicházela.

Až jednou přišel Viktor.

Od toho dne, co do sebe narazili v šatnách, ho nemohla pustit z hlavy. Byl o dva roky starší – to už stihla zjistit. Nedokázala na něj přestat myslet. Jestlipak on myslí na ni? Ví, jak se jmenuje? Do které třídy chodí?

Ona o něm věděla všechno. Všechno, co šlo zjistit.

Nebylo toho moc, ale jí to stačilo. Její nejlepší kamarádka Darina měla oči vykulené navrch hlavy, když jí vyprávěla o nečekaném setkání. A zřejmě jí maličko i záviděla. Protože Viktor se stal předmětem debat snad všech dívek ze školy.

Proč by měl mít zájem zrovna o ni?

Srdce v ní pokleslo pochybami.

Někde v bytě průvan prudce přivřel dveře a ohlušující rána vytrhla Eriku ze zamyšlení. Odtrhla svůj pohled od zrcadla a podívala se ke dveřím svého pokoje. Zvýšené hlasy k ní dolehly téměř okamžitě. Takže to nebyl průvan.

Zamračila se.

Ještě poměrně nedávno si neuměla představit, že by se rodiče vůbec někdy hádali. Ale to se změnilo. Teď se hádali téměř každý den a ona se zbaběle schovávala ve svém pokoji a snažila se ty zvýšené hlasy za zavřenými dveřmi nevnímat. Snažila se předstírat, že je všechno jako dřív. Jenže ji to nesmírně unavovalo.

Nedalo se předstírat, že se nic nezměnilo, když to na ni řvalo skoro ze všech míst, kam se podívala. Máma měla v očích vždycky takový zvláštní, napůl zasněný výraz. Kdysi to patřilo k věcem, které měla na své mámě nejraději.

Teď měl táta v očích starosti a máma smutek. Na něčem zásadním se nemohli shodnout – ale Erika nestála ani jednomu za to, aby jí řekli, co se stalo. A mámin užaslý, zasněný výraz se změnil. Pořád jí seděl v očích, ale teď už se netýkal táty. Jako by se jim oběma vzdalovala. Nemohli ji zastavit, nemohli se k ní dostat blíž. Stáhla se do svého vnitřního světa a o ten se s nikým dělit nechtěla.

Táta se zlobil. Erika to poznala, ale nechápala, *proč* se zlobí. Ani on jí nic nevysvětloval. Možná se domníval, že to není zapotřebí. Že se zase všechno vrátí do starých kolejí.

Ale nevrátilo.

Ten vlak už prostě nešel zastavit. Jakmile se rozjel, věděla, že z něj nikdo z nich nedokáže vystoupit a že pojedou

dál, dokud na to budou mít sílu. Jenže jak dlouho potrvá, než jim všechny síly a všechno odhodlání dojdou?

Hlasy utichly. Ticho bylo snad ještě horší než křik.

Křičel vlastně jen táta. Máma mlčela a nechala kolem sebe jeho slova dopadat jako hromobití. Věděla, že ve skutečnosti jí neublíží.

Protože ji miloval.

Ještě donedávna si Erika myslela, že ta láska je něco, co nikdy nezmizí. Teď už si tím tak jistá nebyla.

Táta byl o dost starší než máma. Té vlastně nemohlo být o moc víc než teď Erice, když zjistila, že čeká dítě. Nejspíš to pro ni tenkrát muselo být těžké. Ale měla tatú. Nikdy Erice nevyprávěli o tom, jak se seznámili. I když by ji to moc zajímalo.

Erika nikdy nepoznala ani jednoho ze svých prarodičů. Ti tátovi už nežili. A s těmi máminými se nestýkali. Máma o nich nikdy nemluvila. Jako by snad ani neexistovali...

Co se mohlo stát, že se máma tátovi najednou vzdaluje? Že ho nechce pustit do svého světa? Co chrání tak důležitého, že je to důležitější než on a Erika?

Ozvala se další rána. Erika poznala, že praskly domovní dveře. Vzdalující se kroky už slyšet nemohla, ale věděla, že táta hádku vzdal a šel se uklidnit ven. V poslední době to dělal často. Tak často, až si začínala myslet, že jednoho dne se třeba z těch útěků před vlastní ženou už nevrátí...

Dívala se na dveře a přemítala, jestli je má otevřít a jít za mámou. Dřív by to udělala. Ale v tomhle bytě už nic nebylo jako dřív. Všechno se změnilo.

I ona.

Nechtěla myslet na hádky. Chtěla myslet na Viktora.

Vzdychla si a přistoupila k oknu. Z výšky 10. patra se, skrytá za záclonou, dívala dolů na ulici. Mezi chodce se brzy vmísila vysoká a robustní postava jejího otce. Mířil ulicí k parku. Chtěl být sám. Ale ve městě, ve kterém život neutichá ani v noci, nikdy nemůžete zůstat sám.

A on to věděl.

Erika to věděla také, a proto nechápala, proč táta pořád utíká. Dívala se za ním, dokud se jí neztratil z očí. Jeho postava se v dálce rozplynula jako duha, která se ještě před chvílí majestátně tyčila nad sídlištěm. Zpod mraků vykouklo nesmělé slunce a začalo osoušet mokré chodníky a silnice.

Tramvaje pod oknem cinkaly, auta troubila, lidé se smáli, někteří křičeli, jiní se zlobili a všechen ten hluk doléhal nahoru zkreslený výškou a ztlumený zavřenými okny. Vítr si pohrával s listím, které padalo ze stromů a vytvářelo neopakovatelnou atmosféru podzimu, kterou měla tak ráda.

Pokud se tedy nezměnila v blátivou kaši jako třeba zrovna teď, po té nečekané ledové spršce, která ji donutila změnit plány.

Původně měla namířeno ven, ale když se nebe zatáhlo a venku se náhle setmělo, rozmyslela si to. Posadila se na postel a vzala do ruky učebnici. Měla by se učit. Ale copak to jde, když se jí v hlavě motá pořád jen Viktor?

Doufala, že ho brzy zase potká.

Doufala v zázrak.

Že se na ni opět usměje a řekne...

Uprostřed všech těch nesmyslných úvah o klukovi, který sotva věděl, jak se jmenuje, usnula. Zdálo se jí, že je zase malá, sedí mámě na klíně a ona jí vypráví jednu ze svých nezapomenutelných pohádek...

Jenže ráno jí bylo pořád šestnáct a čekal ji poslední školní den před víkendem. Věděla, že to bude průšvih, protože měli psát dvě důležité úvodní písemné práce – a ona se ani na jednu z nich nepřipravila. Hlavu měla plnou jiných věcí, než jsou domácí úkoly.

Do školy šla s jasnou představou, že pro tohle táta mít pochopení nebude. V noci ho slyšela, i když se snažil nenadělat hluk. Zřejmě stejně jako ona nemohl spát. Poté, co se probudila ze svého snu, si během plížení na záchod všimla ztlumeného světla v kuchyni a nahlédla pootevřenými dveřmi dovnitř. Seděl za stolem, nepřítomně míchal lžičkou v hrnku a mračil se na prázdný prostor před sebou.

Chtěla se zeptat, co ho trápí.

Chtěla se k němu posadit ke stolu a prostě s ním jenom být.

Ale nakonec se zase vyplížila zpátky do svého pokoje a křečovitě stiskla víčka k sobě. Chtěla zapomenout na výraz v jeho tváři.

Že je něco špatně tušila už dlouho. Že je to tak zlé, to nečekala.

Proč jí nikdo z nich nedokázal říct, co se děje?

Když se ráno vymotala z deky, odhodila ji na stranu. Spustila nohy z postele a protřela si oči. Občas se jí zdálo, že je pořád tou malou holkou, co se v tomhle pokoji

probouzela před deseti lety, natěšená, že tu najde sourozence – kterého se však nikdy nedočkala. Naděje v ní umírala každé ráno společně s úsměvem a radostí v očích. Pokaždé, když pohlédla k protější stěně, kde odjakživa stála druhá válenda, a spatřila, že postel je prázdná, něco z jejích očí se pomalu vytrácelo. Je to už pár let, co doufat přestala.

Táta to čekání vzdal první. Věděla to, i když o tom nikdy nemluvil.

Jen máma doufala dál. Máma doufat nepřestala. A Erika věděla, že doufat nikdy nepřestane. Máma si přála mít další dítě víc než cokoli dalšího. Jenže někdy ani to, že si něco moc přejeme, nezaručí, že to také dostaneme.

Erika si vzdychla a vstala z postele. Bylo načase přestat se utápět ve vzpomínkách a začít se připravovat na cestu do školy. Nebo zase přijde pozdě.

Tak jako onehdy.

Za její pozdní příchod mohlo samozřejmě hlavně její nečekané setkání s Viktorem. Ale tím se doma nepochlubila.

Rodiče v poslední době stejně nezajímalo nic jiného než spor, který spolu vedli. Kdyby Erika do školy přestala chodit úplně, trvalo by dlouho, než by si to uvědomili. Někdy jí připadalo, že se dívají skrz ni, že vůbec nevnímají, že tam s nimi je, že je vidí, že slyší, jak se hádají.

Jak táta na mámu křičí.

Jak se máma dívá do jeho tváře, mlčí a její oči jsou pevné, tvrdé jako skála.

Jak se z nich vytrácí křehkost.

Tak dávno už si společně nezahráli karty nebo Člověče, nezlob se. Teď společné večery plné smíchu a porozumění nahradilo ticho. Tak těžké a dusivé, že se Erika raději zavírala ve svém pokoji a vymlouvala se na to, že se musí učit.

Což samozřejmě nedělala.

Ale rodiče nejspíš vůbec nezajímalo, co doopravdy dělá. Ponořili se do svých hádek a svět kolem nich přestával existovat.

Erika stála před skříní a hodnotila svůj nevelký výběr šatníku. Nikdy neměla velké nároky ohledně oblečení a stačilo jí to málo, na co právě koukala. Jenže zrovna dneska jí to vadit začalo. *Co si má kruci obléct, když tu nic extra zajímavého nevidí?*

Znechuceně se natáhla po džínách a obyčejném černém tílku, kterých měla nespočet. Potom zalovila mezi ramínky, až našla svetřík, který na sobě měla snad jen jednou.

Kriticky si ho prohlížela a pak si ho oblékla. Vpředu měl jen dva knoflíky, byl delší a rozhodně ji nezahřeje. Když se však viděla v zrcadle, rozhodla se, že si ho dnes vezme. Obepínal její štíhlé tělo a připadala si v něm nově a žensky. A o to šlo. Chtěla, aby Viktor zaznamenal, že i když vypadá jako kluk, je v ní schovaná holka toužící po obdivu, lásce a pozornosti...

Usmála se na svůj odraz v zrcadle a najednou se jí zdálo, že tu holku naproti sobě skoro nepoznává. Kdy se tolik změnila? Kdy se jí v očích usadilo to napjaté, nedočkavé očekávání? Kdy se tam vplížily pochybnosti? A kdy se z jejích rtů vytratil smích, o který dřív nikdy neměla nouzi?

Ted' se její rty zvlnily spokojeností a radostí. Těšila se na to, jak se její život změní. *Tak dlouho na to čekala!* A ted' to mělo přijít.

Jo, osud má skutečně cit pro ironii. To ale v tu chvíli, kdy stála před zrcadlem, ještě nevěděla...

Do šaten dorazila mezi posledními. Samozřejmě to udělala úmyslně. Jenže tentokrát to vypadalo, že jediné, čeho docílí, bude, že přijde pozdě. Otálela, dokud z prostoru šaten nezmizel poslední student, dokud neutihly všechny hlasy, jejichž kakofonie jí připomínala včelí úl. Hukot pomalu utichal a do napjatého ticha se ozvalo nepříjemné drnění zvonku.

Už zase.

Vzdychla si. Čekala marně. Měla to vědět – a nejspíš to opravdu věděla. Odkopla boty do rohu a nazula si pantofle. Pak se shýbla pro svůj batůžek, který se válel na dřevěné lavici kousek od ní. Když se otočila, aby vyšla ze šaten, zjistila, že cestu jí blokuje vysoká ramenatá postava. Téměř do něj vrazila. Opět.

Couvla a s obavou na něj pohlédla.

„Ztratila ses?“ zeptal se s úsměvem a přistoupil k ní blíž, jako by si nepřál, aby mu utekla.

Nevěděla, proč se jí srdce mohlo zbláznit a zběsile naráželo do žeber, až se tou bolestí zajíkala.

„Co tu děláš?“ zeptala se hloupě. Vždyť přece čekala, že ho tu potká. *Tak proč se ptá?*

„A co ty?“ opáčil pobaveně a nenásilně ji tlačil ke zdi. Ani si neuvědomila, že před ním nepřestává couvat.

Dokud nenarazila zády na otlučenou zeď, kde naštěstí nebyly žádné věšáky na bundy. I kdyby tam ale byly, nejspíš by to nezaznamenala. Zírala na něj a nedostávalo se jí dechu ani slov.

Díval se na ni a nepřestával se culit. „Přišla jsi o řeč?“

„Ne,“ vydechla zahanbeně. A pak se bojovně napřímila. „Proč to děláš?“

Zůstal stát a prohlížel si ji. Tolik po tom v bezpečí svého pokoje toužila, ale teď, tady, tak blízko – nejraději by se jeho zvědavým a pátrajícím očím někam schovala.

„Co?“ zeptal se tiše. „Co dělám?“

Polkla. „Díváš se.“

Úsměv mu zjemnil tvář. „A to se nesmí?“

Celá diskuze byla hloupá. Věděla to, ale co mohla dělat?

„Smí,“ hlesla a nevěděla, kam s očima. „Jenže...“

Zakroutil hlavou na protest. „Žádné jenže tu nevidím. Jsme tu jen my dva.“

Ano, to si rozechvěle uvědomovala.

A pořád stál tak blízko, že musel slyšet, co vyvádí její splašené srdce.

„Víš vůbec, jak se jmenuju?“ zeptala se, zcela ochromená jiskřičkou naděje, která se v ní zvolna zrodila.

„Ne,“ přiznal. „Ale budu rád, když mi to řekneš.“

„Třeba nechci,“ pronesla škádlivě.

Nadzvedl jí bradu a mučivě dlouho se jí díval přímo do očí. „Chceš,“ pronesl pomalu.

Najednou měla chuť mu odporovat. „Proč myslíš, že víš, co chci?“

Vzduch kolem nich ztěžkl očekáváním. Nejistotou. Napětím.

„Protože vím,“ pokrčil ramenem a pustil její bradu. Pak od ní odstoupil. Skoro si myslela, že ji tam, nalepenou na otlučenou zeď, políbí. Ale to samozřejmě neudělal. Srdce se jí zachvělo zklamáním a zároveň se jí ulevilo. Nevěděla, co by dělala, kdyby to opravdu udělal...

Polkla.

Z omámení ji vytrhlo zuřivé drnění zvonku. Uvědomila si, že zvoní už podruhé. Tentokrát věděla, že to do třídy včas nestihne. Ale on také nepospíchal.

Zatímco přemýšlela, co mu vlastně má říct, důkladně si ji prohlížel. Na to při prvním setkání neměl čas.

Ona ho během toho týdne, který uplynul od chvíle, kdy se poprvé potkali, zpovzdálí sledovala každý den. Nemusela se dívat teď, nemusela přiznat, že se o něj zajímá.

„Já jsem Erika,“ pronesla, když zvonek konečně přestal řvát a uši jim zalehly těžkým, rozpačitým tichem.

Pousmál se. „To jméno se k tobě hodí. Je stejně zajímavé jako ty,“ mrkl na ni.

Dech se jí zastavil v hrdle. A pak se zase donutila začít dýchat. Neřekla nic.

„Ty se mě na jméno nezeptáš?“ podivil se, když nic neříkala.

„Ne,“ zrozpačitěla. „Já vím, kdo jsi.“

Obočí mu vylétlo vzhůru a pak se zase vrátilo zpátky na své místo. Stiskl rty, protože chtěl zastavit domýšlivý úsměv, který se mu tam už už dral. „Hmm...“

Začala vrtět hlavou. „Nenajdeš holku, která by nevěděla, jak se jmenuješ, odkud jsi...“

„Vidíš, a já si myslel, že právě takovou najdu,“ vyvedl ji z rovnováhy. „Tady.“

Došlo jí, co tím myslel. Zčervenala. „Chtěla jsem vědět, kdo mi málem rozbil hlavu,“ zamumlala. „Nic víc.“

Znovu k ní o krok přistoupil. „Nic víc?“ opakoval naléhavě. „Vážně?“

Ucukla očima. „Jen si se mnou hraješ. Proč bys to jinak dělal?“

Jako by ho polila ledovou vodou. „Máš pravdu,“ připustil a jeho hlas náhle studil jako počasí za zašlými okny. „Proč bych to jinak dělal?“

Nejdřív jí nedošlo, že po ní chce odpověď. Pak se zamračila. „To já nevím. To bys měl vědět ty.“

Ještě chvíli čekal. „Nejspíš jsem doufal, že budeš jiná.“ Díval se na ni a z očí mu mizela vlídnost. „Ale ty jsi stejná. Stejná jako všechny ostatní...“

Než se vzpamatovala, otočil se a odešel. Tak rychle, že se snad nestihla ani pořádně nadechnout. Zdrceně se svezla na dřevěnou lavici, u které stála. Zeď za jejími zády studila. Ale jí na tom nezáleželo. *Co to provedla?*

Odehnala ho od sebe dřív, než ji stihl poznat.

A teď si myslí...

Co si vlastně myslí?

Zírala tupě před sebe a přemýšlela, kde udělala chybu. Proč se tohle děje vždycky jen jí. Proč všechny kluky odradí dřív, než jim umožní, aby viděli, co je v ní. Ne to, co je vidět. Ale to, co nikdo nevidí.

To, co tak dovedně skrývá uvnitř, že to někdy prostě není k nalezení.

Když se zvonek rozdrnčel potřetí, věděla, že první hodinu prošvihla a těžko to bude vysvětlovat. Ale nedokázala se z té lavice zvednout a jít do třídy. Musela myslet na Viktora. Na jeho oči. Na pohrdání v nich. Na zklamání, které se tam mihlo a pak zmizelo.

Na bolest.

Co čekal?

A co čekala ona?

Zvedla se, když se do šaten trousili ti, kteří si tu něco zapomněli. Míjela spolužáky i studenty vyšších ročníků a nevnímala hlasy, které se kolem ní rozléhaly. Netušila, jak došla do třídy. Ani jak přečkala další hodinu. Ani všechny ostatní potom.

Ale nějak je přečkala.

A pak se zase ocitla v šatnách. Tentokrát proto, aby si vzala svoje věci a zamířila zpátky domů.

Do té neutěšené skořápky domova, který už domovem vlastně ani nebyl.

Ze školy odcházela mezi posledními. Proto ji udivilo, když zjistila, že Viktor postává kousek od školy a na někoho čeká. Chtěla se mu vyhnout, ale neměla možnost to udělat, protože ji zahlédl hned, jak vyšla ven.

Přece před ním nebude utíkat.

Šla se vztyčenou hlavou, ale do tváře se mu dívat nedokázala. Očima zbaběle uhnula a když ho míjela, doufala, že ji neprozradí zoufalý tlukot srdce. Už zase se zbláznilo. Málem jí vyskočilo z hrudi.

Téměř to dokázala. *Téměř...*

Chytil ji za paži, když ho míjela, a přitáhl si ji k sobě. To ji donutilo se na něj podívat.

„Co blbneš?“ namítla a chtěla se z jeho sevření vyvléknout, ale nepovedlo se jí to. Sevřel její ruku pevněji.

„Čekám tu na tebe,“ oznámil jí. „Už hodinu.“

Udiveně zapátrala v jeho tváři po nějakém vysvětlení, ale zřejmě předpokládal, že ho není zapotřebí.

„To není můj problém,“ utrousila nakonec paličatě.

„Nechceš vědět proč?“ zeptal se naléhavě a její poznámku ignoroval. Jako by nic neřekla.

„Dobře,“ rezignovala. „Tak tedy proč?“

Zmateně sledovala jeho prsty, které pustily její paži, sjely po rukávu její bundy níž a propletly se s jejími. Cukla rukou, ale věděla, že je to marné. Přitáhl si ji blíž a naléhavě se jí díval do očí.

„Ty to vážně nevíš?“

Erika zpanikařila. Tyhle hry hrát neuměla. Ještě nikdy... S nikým... Ne, tady šlo o něco, čemu nerozuměla.

„Vážně ne,“ přiznala.

Povzdychl si. Znělo to netrpělivě. Vydal se pomalu na cestu a ona, chtě nechtě, musela jít také. „Kam jdeme?“ zeptala se, ačkoli zatím většinu jejích otázek ignoroval a skoro na žádnou neodpověděl.

Ani teď se odpovědi nedočkala.

„Spěchám domů,“ nadhodila. „Musím se učit.“

Sotva to řekla, uvědomila si svou chybu.

S pochybami se na ni podíval. „V pátek?“ opáčil. „Tomu mám fakt věřit?“

Stiskla rty pevně k sobě a rozhodla se, že už na něj nepromluví.

Šli mlčky skoro půl hodiny. Už ani nevnímala, kam jdou. Nezáleželo jí na tom. Svíral pevně její dlaň a na tom

jediném záleželo. Zvykala si na pocit, že ji někdo drží.
Kdy naposledy se vedla s někým za ruku?

Nevzpomínala si.

Potkali několik spolužáků z její třídy a jednoho z té jeho. Nevšímali si jejich přihlouplých úsměšků a poznámek. Ale věděla, že v pondělí už o nich bude mluvit celá škola. A on to musel vědět také.

Zdálo se však, že ho to vůbec netrápí.

Úkosem se na něj podívala. „Tobě to je jedno?“

Konečně se zastavil. Stáhl ji na jednu z laviček a ona si teprve pak uvědomila, že jsou v parku. Stromy tlumily neustálý lomoz velkoměsta a křik dětí. V místě, kam ji zavedl, panoval podivný klid.

Otrásla se zimou. A podivným neklidem, který rezonoval jejím nitrem. Vzhledem k tomu, jaký klid je obklopoval, jí to připadalo skoro k smíchu.

Ani tentokrát jí neodpověděl.

„Viktore?“

Dívala se na něj, jak propátrává stromy kolem nich. „Něco hledáš?“ zeptala se napjatě.

Konečně se na ni podíval. „Snažím se najít odpovědi na tvoje otázky,“ připustil. „Ale marně. Já prostě nevím.“

„Co nevíš?“ nechápala.

Díval se na ni, až z toho zrozpačitěla. Snad aby zahnal ty rozpaky, zvedl ruku a zlehka ji pohladil po tváři. „Musíme mluvit?“ zeptal se tiše. „Nemůžeme prostě jen mlčet?“

Uměla mlčet. Zнала všechny formy toho slova i veškeré důsledky, kam může vést. Věděla, že když člověk mlčí, je to někdy horší, než když mluví. Ale někdy prostě

neexistovala slova, která by se dala vyslovit. Možná, že právě tohle byla jedna z těch chvil.

A možná, že právě tehdy si k sobě poprvé našli cestu. Beze slov, v tichu, ve snášejícím se šeru, které zvolna dopadalo na zem a vyhánělo z parku poslední opozdilce.

Ačkoli si řekli sotva pár slov a toho času spolu zase tolik nestrávili, něco se změnilo. Uvědomila si to po každé, když ho přistihla, jak se na ni dívá přes chodbu školní budovy, když se náhodou ocitli ve stejný čas na stejném místě. Nebo když ji míjel v chumlu svých nových kamarádů a nečekaně se na ni usmál přes jejich hlavy, nehledě na to, co ten hřejivý úsměv způsobí.

Nikdo tomu nerozuměl. Vlastně ani ona tomu nerozuměla. Na dotěrné otázky přestala odpovídat, když zjistila, že jí ostatní stejně nevěří.

Jejich vztah se zkrátka vymykal zvyklostem. Nechodili spolu. Ne přesně ve smyslu toho slova. Ale trávili spolu rádi svůj čas. Většinou mlčeli. Moc toho nenamluvili, ale Erice to nevadilo. Viktor vůbec nesplňoval její představy o klukovi, kterému svět padá k nohám.

Byl úspěšný (ve fotbale nejlepší na škole, což se brzy dozvěděla od Dariny), dobře se učil (premiant třídy), vypadal sexy a v očích měl něco, co každé holce podrazilo nohy. A jeho úsměv...

Když se usmál, věděla, že mu odpustí cokoli. Ale vlastně nebylo co odpouštět. Ačkoli někdy poznala, že nemá náladu na její otázky, nikdy se nezlobil, když je pokládala. Že na ně většinou neodpovídal, to už byla věc jiná.

Darina se jí brzy po jejich první schůzce zeptala, jaké to je, chodit s Viktorem. Ale copak jí mohla pravdivě odpovědět? Nevěděla, jaké to je, protože oni dva byli jen kamarádi. Dva lidé, kterým spolu bylo hezky. A kteří spolu strávili spoustu času, aniž by k tomu potřebovali slova.

Čas plynul poklidně vpřed a ona netušila, do čeho se řítí. Zvykla si na to, že ostatní předpokládají, že s Viktorem chodí, a už jim jejich domněnky nevyvracela. On si s tím hlavu nelámal, tak proč by to měla dělat ona?

Cítila vděčnost za ty nenadálé úniky, kterých se nemohla nabažít. Doma na ni padalo tísnivé ticho nebo ji dusily hádky, které z jejich bytu navždycky vyštvaly pocity bezpečí, štěstí a lásky, jež tam až donedávna cítila. Utíkala z domova do Viktorovy blízkosti a nepřemýšlela nad tím, jestli se dá těmi útěky něco vyřešit, nebo to jimi jen zhoršuje.

A pak, asi tři týdny poté, co začal školní rok, jely všechny ročníky na týdenní brigádu do pohraničí. Česat jablka. Navzdory dřině, která je čekala, se Erika těšila. Domov se pro ni stal něčím, kam se nechtěla vracet. Možná doufala, že za ten týden se situace doma zklidní a všechno se vrátí do okamžiku, který to odstartoval. Ale tentokrát se vydají jinou cestou. Žádné hádky. Bude jim spolu zase tak dobře jako celý dosavadní život, kdy v podstatě nepotřebovali nikoho dalšího.

Kdy celý jejich svět znamenal jen tři slova: máma, táta, Erika.

Kdy tahle tři slova stačila k vyjádření lásky, štěstí, radosti a něhy. Kam se všechny ty okamžiky poděly? Kam

se ztratila něha? Kam radost? Kdo zničil štěstí, které ještě nedávno všichni cítili? A kdo zradil lásku?

Rodiče se jí vzdalovali a ona se jim v tom už nesnažila bránit. Teď měla Viktora. A Darinu.

Čekala před školou se svým batohem, kde měla věci na celý týden. Nějaké staré džíny, tílka, mikiny a pár lepších hadříků pro volný čas. Darina se objevila pár minut po ní, spěchala a ohýbala se pod tíhou dvakrát tak velkého báglu, než byl ten Eričin.

„Co všechno v tom vláčíš, proboha?“ zděsila se se smíchem Erika. „Jedeme pryč jen na týden.“

Kousek od nich se srocovali studenti vyšších ročníků. Z jejich třídy tu ještě kromě Eriky a Dariny nikdo nebyl.

Darina se zaúpěním shodila bágl z bolavých zad. „Kdybych tušila, jak to bude těžký, půlku toho nechám doma,“ přiznala. „Myslela jsem, že se sem nedoplazím.“

Erika si zkusila bágl potěžkat, ale pod jeho tíhou jen zavrávala. „Tohle by mě zlomilo,“ připustila.

Darina si ji s despektem prohlédla. „Tebe jo. Mě ne,“ utrousila. Erika jí dosahovala sotva k bradě. A to měřila 163 cm. Nebyla moc vysoká, ale zase tak malá také ne. Darina však měřila skoro 190 cm, na dívku až moc. Výška se tak stala jejím prokletím. Už ani nedoufala, že najde kluka, který by se jí líbil a zároveň byl vyšší než ona.

Viktor by tohle kritérium splňoval. Možná proto ho Erice nemístně záviděla. A i když spolu kamarádily už od základní školy, vlastně jí ho ani nepřála. Se svými do pasu dlouhými tmavými vlasy a tváří, která konkurovala modelkám v časopisech, se domnívala, že se k němu

hodí o moc víc než drobná Erika, kterou by leckdo mohl považovat za kluka.

Jenže Viktor si Dariny nevšímal. I když se mu okatě pletla do cesty a snažila se upoutat jeho zájem, ignoroval veškeré její marné pokusy. A to ji hnětlo. Víc, než si chtěla připustit.

Prostranství před školou se plnilo studenty, štěbetajícím houfem hlasů, barev a zvuků. Po chvíli se do změti hlasů přidalo bublání motorů několika autobusů, které je měly dopravit na místo určení. Ještě bylo poměrně brzy. Sotva se rozednívalo, ale čekala je dlouhá cesta, kterou mnozí z nich prospí zkroucení na sedačkách autobusů.

Erika sledovala vyšší ročníky, jak se hrnou do prvního z nich. Viktora mezi nimi neviděla. To ji maličko zaskočilo. Ale jen do chvíle, než ji zezadu kolem pasu objaly jeho teplé dlaně. Otočil ji tváří k sobě a ona ze všeho nejdřív zaznamenala jeho úsměv a oči, ze kterých na ni padala něha a radostné očekávání.

„Ahoj,“ i její rty zvlnil jemný úsměv. „Co tady děláš?“

Jako obvykle se nenamáhal jí odpovědět. Místo toho se shýbl a na její překvapená ústa vtiskl rychlý, palčivý polibek. To nečekané gesto ji natolik zaskočilo, že se ani nebránila. Slyšela, jak Darina a několik dalších spolužáků, kteří stáli poblíž, zalapalo po dechu. Ona sama svůj dech zachytit nestihla. Cítila jeho teplé rty na svých, zdálo se jí, že se jí sotva dotýkají. Jako když ptáci mávnou křídly a vynesou se do oblak, tak rychlé to bylo. Než se stihla vzpamatovat, už se zase narovnával a potutelně se na ni usmíval.

„Ahoj skřítku,“ zamumlal. A pak ji pustil a odcházel, jako by právě nerozbouřil zem pod jejíma nohama, jako

by právě nerozbil veškerou její obranu a svět se neotřásl v základech...

Nerozuměla tomu. Proč ji poprvé políbil zrovna teď? Tady? Před všemi těmi zvědavými, mlčenlivými svědky, kteří ani nepočkají, až zmizí uvnitř autobusu, aby si začali vyměňovat své nepodložené domněnky?

Tváře jí zrudly studem. Sklopila oči a shýbla se pro svůj batoh. Darina ji propalovala cizíma, nepřátelskýma očima.

„Tvrдила jsi, že spolu nechodíte,“ obvinila ji vzápětí, když se i ony vydaly k autobusu.

Erika trhla ramenem a pohodila hlavou. Vlasy jí zavléaly kolem obličeje. „Taky že nechodíme,“ vzdychla. Je jasné, že tohle jí teď už opravdu nikdo neuvěří.

Proč to Viktor udělal?

Proč ji na to alespoň nějak nepřipravil? Proč neřekl... Ale co by vlastně měl říkat?

To nevyslovené cosi jí svíralo hruď v ocelové obruči. „Já vlastně nevím, co to mezi námi je,“ řekla nakonec Darině, když seděly uvnitř na sedačkách vedle sebe.

Darina si ji prohlížela a marně se snažila přijít na to, co mohlo zaujmout právě Viktora natolik, že o tuhle holku stál. „Něco určitě,“ prohlásila znechuceně. „Proč by tě jinak líbal?“

Erika odvrátila hlavu. „Nevím,“ zamumlala. „Nevím, proč to udělal,“ přiznala neochotně. „My spolu moc nemluvíme.“

Darina ji popadla za rameno a neurvale ji obrátila zpátky k sobě. „A co děláte místo toho?“ naléhala. „Ty s ním spíš?“

Erice se v očích objevila panika. Tváře jí zrudly a první, čeho byla schopná, bylo, že se vylekaně rozhlédla kolem sebe a pátrala, jestli někdo mohl Darinu slyšet.

„Bud' zticha,“ zavrčela, čímž v Darině vzbudila podezření, že nějakým způsobem odhalila Eričino tajemství.

Ústa se jí otevřela úžasem. „Jako fakt? Spíte spolu?“

Erika ji zlostně propalovala očima. „Ne. Jak tě to proboha napadlo? Sotva se známe...“

Darina se ušklíbla. „To není překážka,“ utrousila jedovatě. „Pokud vím, ještě nedávno jsi říkala...“

Erika jí skočila do řeči. „Vím, co jsem říkala. A pořád si za tím stojím. S Viktorem jsem nespala,“ šeptala zuřivě. „Přece mě znáš, ne? Do dnešního rána mi nedal ani pusu.“

Darina ji zlostně pozorovala. „A tomu mám věřit? Že ti dá první pusu zrovna ve chvíli, kdy je u toho celá škola?“

„Nevím, proč to udělal,“ namítla hněvivě Erika. Už se zlobila i ona. Na Viktora, na Darinu, i na sebe. Proč se červená? Stydí se snad? Přece nemá důvod. Ale takhle to vypadá, že ten důvod má. Že má co tajit. Že se má za co stydět.

„Dřív jsme si říkaly všechno,“ prohlásila Darina a znělo to skoro smutně. Po hněvu už v jejím hlase nezůstalo skoro nic. Spíš jako by se cítila nesmírně unavená a zklamaná. „Teď mi neříkáš nic.“

Erika zatnula zuby, aby nevybuchla a nezničila to křehké pouto, které je ještě spojovalo. Kam se ztrácí veškeré její jistoty? Domov, přátelství s Darinou?

„Protože není o čem mluvit,“ opakovala. „Vážně spolu nechodíme. Nebo jestli ano, tak já o tom nevím,“ připustila posléze.

„Jak nevíš?“ nechápala Darina.

„Chová se ke mně jako kamarád a většinou mlčí,“ přiznala Erika. „Chodíme na procházky, do kina. Je nám spolu fajn. Ale to je tak všechno, Dari. Dneska mě zaskočil stejně jako všechny ostatní. Nechápu, proč to udělal ani proč zrovna dnes.“

Darina si ji zamyšleně prohlížela. „Možná by ses ho měla zeptat,“ navrhla.

Ano, to by měla udělat. *Ale odpoví jí?*

Zahleděla se opět z okna, autobusy se zvolna daly do pohybu. Všichni studenti už seděli uvnitř uvelebení na sedačkách. Hlasy kolem se slily do nepřehledného šumu smíchu, šeptání i výkřiků. Pedagogové se ten hlas ani nesnažili tišit. Věděli, že po chvíli hlasy utichnou. Cesta všechny ukolébá ke spánku.

Erika se znovu podívala na Darinu. „Já mám asi strach,“ připustila tiše. „Co když se pletu?“

„V čem?“ zeptala se Darina s pochopením.

„Co když si se mnou jen hraje?“ rozvedla své obavy Erika.

Darině v očích blýsklo něco, co okamžitě potlačila, a Erika nebyla schopná říct, jestli ji to znepokojilo nebo vyděsilo. „Myslíš?“

„Nevím, co si mám myslet. Po dnešku nevím už vůbec nic,“ řekla Erika.

Viktor vyhledával její společnost, ale nikdy neměla pocit, že by ho nějak přitahovala. Že by se na ni díval jinak než jen jako na kamarádku. *Proč by ji potom ale líbal?*

A proč by si k tomu vybral zrovna chvíli, kdy všude kolem stáli jejich společní kamarádi a spolužáci?

Chtěl tím zdůraznit, co k ní cítí? Vyvrátit pochyby a domněnky, které o nich ve škole kolovaly? Proč jí ale nic neřekl?